

soner, altsaa gennemsnitlig til ca. 17 aarlig; i de næste 20 Aar fra 1870 til 1889 steg Antallet til 1,210 Personer, Gennemsnitsantallet altsaa til ca. 61; men i de sidste 5 Aar, fra 1890—94 inkl. blev der tilstaaet Indfødsret til 1,000 Personer, altsaa gennemsnitlig til 200 aarlig, og i det foreliggende Forslag indstilles nu, som foran bemærket, 310 Personer til at meddeles denne Ret. Det kan anses for høvet over Tvivl, at Anledningen til denne stærke Forøgelse for en væsentlig Del maa søges i den nyere Lovgivning, der betinger Afdgangen til visse materielle Goder, navnlig til Alderdomsunderstøttelse, af Indfødsret, og heri finder det da ogsaa en naturlig Forklaring, at, som foran fremhævet, 91 af samtlige 310 indstillede, uagtet de en lang Aarrække have opholdt sig her i Landet, først efterat have overstredet 60 Aars Alderen ere fremkomne med Begæring om at blive stillet lige med Landets indfødte. — Naar henses hertil og i Forbindelse hermed tillige til den Omstændighed, at af samtlige paa det foreliggende Lovforslag optagne Personer kun 46 her i Landet eje fast Ejendom, som oftest af ringe Værdi, saa maa man i ethvert Tilfælde være fattet paa, at det i Aarenes Løb kan medføre en ikke ubetydelig Byrde for det danske Statskassens uforandret at fortsætte i det hidtil fulgte Spor. Vortset fra, at det ingenlunde er utæneligt, at Lovgivningsmagtens store Liberalitet med at tilstaa Indfødsret vilde kunne fremkalde Indvandring her til Landet af formueløse fremmede i større Omfang end ønskeligt, maa det i denne Sammenhæng ikke lades ubemærket, at danske Underaatter næppe have nogen Udbygning til at finde Gengæld for denne Liberalitet i Nabolandene, der afgive det største Kontingent til Indfødsretslovene; og selv om man imod denne hele Betragtning maatte gøre gældende, at det jo i Almindelighed fordres, at Andragender om Indfødsret ere anbefalede af de paagældende kommunale Myndigheder, og at det dog maatte staa disse frit, ogsaa uden Hensyn til Gengæld fra Nabolandenes Side, at paatage sig lig Byrde, saa maa det ikke overjes,

at Statskassen med indtil Halvdelen deltager i Udgiften ved Alderdomsforsørgelsen.

Disse Bemærkninger fremkomme imidlertid ikke for at opfordre Tinget til at forlade de humane Grundsætninger, som hidtil her i Landet ere blevne fulgte ved Afgørelsen af Spørgsmaal om Meddelelse af Indfødsret. Udvalget erkender nemlig, at efter den Udvikling, som Behandlingen af disse Spørgsmaal i Aarenes Løb har taget, er det næppe at forvente, at Lovgivningsmagtens forfættelige Faktorer vilde kunne enes om i saadanne Sager at opstille og fastholde en Grænse, som ikke bør overstrides. Udvalget har derfor ved sine foranstaaende Bemærkninger nærmest kun til Hensigt at begrunde en Opfordring til, at der i Fremtiden, for Bedømmelsen af en Persons Værdighed til at meddeles Indfødsret, kommer til at foreligge fylldigere Oplysninger, end hidtil undertiden er Tilfældet.

I denne Henseende bemærker Udvalget, at det vistnok fuldt vel lader sig forene med forstandige Humanitetshensyn kun at give Indfødsret til saadanne Personer, som godtgøre at have bevaret en i økonomisk Henseende, om end nok saa tarvelig saa dog uafhængig Stilling, og som derhos fremstafte Bevidnelse af, at der ikke med Tøje kan gøres Udsættelse paa deres private Liv. Sedet af denne Betragtning vilde Udvalget være tilbøjeligt til at anbefale som Regel at nægte Meddelelse af Indfødsret til Personer, som under en eller anden Form nyde Hjælp af det offentlige, altsaa ikke blot til Personer, som have oppebaaret Fattighjælp, der ikke er refunderet af vedkommende selv, men ogsaa til saadanne, som ikke have kunnet subsistere uden Hjælp af de fattiges Kasse. I dette sidste Tilfælde ere Ansøgerne under Nr. 90, 232, 235, 239, 249 og 300, som Udvalget derfor kunde være tilbøjeligt til at foreslaa udstemte af Loven. Naar Udvalget imidlertid frasalder at stille Forslag herom, da er dette væsentlig begrundet i, at Udvalget efter Bestaffenheden af de foreliggende Oplysninger ikke er sikker paa, at ikke ogsaa